

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Kjerlighedens Gjerninger

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 9", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 9*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2004 , s. 1.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-kg-txt-shoot-id6766bb37-6daa-4bd1-89f1-696f17063071.pdf> (tilgået 03. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 9

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Saaledes maa man nøiagtigere bestemme, hvad det er at haabe; thi i den almindelige Sprogbrug kalder man ofte Det Haab, som ingenlunde er Haab, men Ønske, Længsel, længselsfuld Forventning snart af det Ene, snart af det Andet, kort en Forventendes Forhold til det *Mangfoldiges* Mulighed. Saaledes forstaaet (naar Haab egentligen blot betyder Forventning) falder det da Ynglingen og Barnet saa let at haabe, fordi Ynglingen og Barnet selv endnu er en Mulighed. Og derimod er det saa igjen i sin Orden, naar man seer, hvorledes med Aarene som oftest det Mulige og Haabet tager af i Menneskene, eller Sandsen for Mulighed. Heraf lader det sig igjen forklare, at Erfaringen taler saa afvisende om Haabet, som var det blot Ungdommelighed (hvad vistnok Barnets og Ynglingens Haaben ogsaa er), som var det at haabe, liig det at dandse, noget ungdommeligt Noget, hvad den Ældre hverken har Lyst eller Lethed til. Nu ja, det at haabe er jo ogsaa at gjøre sig let ved Hjælp af det Evige, det er ved Hjælp af det Godes Mulighed. Og er det Evige end langt fra at være Ungdommelighed, saa har det dog langt mere tilfælles med Ungdommelighed end med den Tværhed, der ofte nok bæres med Navn af Alvor, den Aarenes Trevenhed, som i nogenlunde heldige Vilkaar er saadan nogenlunde tilfreds og beroliget, men for Alt Intet har med Haabet at skaffe; og i uheldige Vilkaar hellere gnaver fortredent end at haabe. I Ungdommen har et Menneske Forventning og Mulighed nok, det udvikler sig af sig selv i Ynglingen som det kostelige Myrrha, der drypper ned af Arabiens Træer. Men naar et Menneske saa er bleven ældre, da bliver hans Liv som oftest hvad det nu saadan engang er blevet, en dvask Gjentagelse og Omskrivning af det Samme; ingen Mulighed skrækker vækkende op, ingen Mulighed opliver foryngende; Haabet bliver Noget, som intetsteds har hjemme, og Mulighed noget lige saa Sjældent som Grønt i Vintren. Man lever uden det Evige ved Hjælp af Vane, Klogskab, Efterbelse, Erfaring, Skik og Brug. Og sandeligen, tag alt Dette, kom det tilsammen, tilbered det ved de sløvede eller kun jordiskt blussende Lidenskabers Ild, og Du skal see, Du kan faae Allehaande ud deraf, en forskjelligt tillavet seig Sliim, som man kalder Leve-Klogskab; men aldrig fik Nogen Mulighed ud deraf, Mulighed, dette Vidunderlige, der er saa uendeligt skørt (ja ikke er Foraarets fineste Stengel saa skørt!), saa uendeligt skrøbeligt (ja, ikke er det fineste forarbejdede Liin saa skrøbeligt!) og dog netop tilveiebragt, dannet ved Hjælp af det Evige, og dog stærkere end Alt, hvis det er det Godes Mulighed!